

61965J0057

Cauza 57-65

**Firma Alfons Lütticke GmbH
împotriva
Hauptzollamt von Saarlouis**

Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, formulată de Finanzgericht des Saarlandes

**HOTĂRÂREA CURȚII
din 16 iunie 1966***

În cauza 57-65

având ca obiect cererea adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Finanzgericht des Saarlandes (a doua cameră) pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare în litigiul pendinte în fața acestei instanțe între

ALFONS LÜTTICKE, GMBH,
din Köln-Deutz,

reclamantă,

mandatar *ad litem*: Peter Wendt,
Bieberstraße 3, Hamburg 13,

și

HAUPTZOLLAMT (Biroul vamal principal) DIN SAARLOUIS,

pârâtă,

CURTEA,

constituită din
Ch. L. Hammes, președinte,
L. Delvaux și W. Strauß, președinți de cameră,
A. M. Donner (raportor), A. Trabucchi, R. Lecourt și R. Monaco, judecători,
avocat general: J. Gand
grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

MOTIVE

1. Cu privire la primele două întrebări

* Limba de procedură: germana.

Întrucât, prin prima sa întrebare, Finanzgericht des Saarlandes cere Curții să se pronunțe dacă articolul 95 primul paragraf din tratat produce efecte directe și creează pentru particulari drepturi individuale de care instanțele naționale trebuie să țină seama;

întrucât, în cazul unui răspuns negativ, Finanzgericht dorește să afle dacă, începând cu 1 ianuarie 1962, al treilea paragraf din articolul menționat anterior, coroborat cu primul paragraf, produce efecte și creează drepturile mai sus menționate;

întrucât cele două întrebări trebuie să fie examinate împreună și să se precizeze mai întâi relația dintre cele două paragrafe de la articolul 95;

întrucât articolul 95 primul paragraf stabilește ca normă generală și permanentă de drept comunitar că statele membre nu trebuie să aplice produselor altor state membre impozite interne mai mari decât cele care se aplică produselor naționale similare;

întrucât un astfel de sistem, adesea adoptat de tratat pentru a asigura egalitatea dintre resortisanții Comunității în ceea ce privește legislațiile naționale, constituie în domeniul fiscal fundamentul indispensabil al pieței comune;

întrucât, pentru a facilita adaptarea legislațiilor naționale la această normă, al treilea paragraf din articolul 95 oferă statele membre o perioadă de grație până la începutul celei de-a doua perioade de tranziție, respectiv până la 1 ianuarie 1962, pentru a elimina sau corecta „dispozițiile existente la intrarea în vigoare a prezentului tratat care contravin normelor de mai sus”;

întrucât articolul 95 conține o normă generală prevăzută de o simplă clauză suspensivă cu privire la dispozițiile existente în momentul intrării sale în vigoare;

întrucât rezultă că, după expirarea perioadei de grație, norma generală produce efecte fără rezerve;

întrucât întrebările adresate de Finanzgericht trebuie analizate în lumina considerațiilor de mai sus;

întrucât articolul 95 primul paragraf conține o interdicție de discriminare ce constituie o obligație clară și necondiționată;

întrucât, cu excepția celui de-al treilea paragraf, această obligație nu este însoțită de nicio condiție și nici nu necesită, în execuția sau în ceea ce privește efectele sale, intervenția niciunui act din partea instituțiilor comunitare sau din partea statelor membre;

întrucât această interdicție este, așadar, completă, perfect legală și, în consecință, capabilă să producă efecte directe în raporturile juridice dintre statele membre și justițiabilii acestora;

întrucât desemnarea, prin acest articol, a statelor membre ca subiecte ale obligației de nediscriminare nu implică și faptul că particularii nu pot fi beneficiarii acestei obligații;

întrucât, în ceea ce privește al treilea paragraf din articolul 95, acesta conține, într-adevăr, o obligație pentru statele membre de a „elimina” sau de a „corecta” dispozițiile contrare principiilor enunțate la paragrafele precedente;

întrucât, totuși, obligația menționată anterior nu oferă statelor membre nicio marjă de apreciere cu privire la data de la care aceste operațiuni trebuie efectuate, respectiv înainte de 1 ianuarie 1962;

întrucât începând cu această dată instanței naționale îi este suficient să constate, după caz, dacă măsurile de punere în aplicare a normelor naționale au fost adoptate după 1 ianuarie, 1962, pentru a admite în orice caz efectele directe ale primului paragraf;

întrucât dispoziția prevăzută la al treilea paragraf nu împiedică aplicarea normei generale decât în ceea ce privește măsurile de punere în aplicare, adoptate înainte de 1 ianuarie 1962, ale dispozițiilor existente în momentul intrării în vigoare a tratatului;

întrucât în observațiile scrise și orale prezentate în cursul procedurii, trei guverne s-au bazat pe articolul 97 pentru a susține o interpretare diferită a articolului 95;

întrucât articolul menționat, care permite statelor membre care percep impozit pe cifra de afaceri calculat pe baza sistemului impozitului cumulativ în cascadă să stabilească niveluri medii ale acestuia pe produs sau grupă de produse, constituie o normă specială de adaptare a articolului 95, iar această normă, prin natura sa, ne este capabilă să producă efecte directe în relațiile dintre statele membre și justițiabilii acestora;

întrucât această situație, specifică pentru articolul 97, nu poate în niciun caz să influențeze interpretarea articolului 95;

întrucât din cele de mai sus rezultă că, fără a aduce atingere excepției prevăzute de al treilea paragraf în ceea ce privește dispozițiile existente la intrarea în vigoare a tratatului, până la 1 ianuarie 1962, interdicția de la articolul 95 produce efecte și creează pentru particulari drepturi individuale de care instanțele naționale trebuie să țină seama.

2. Cu privire la a treia întrebare

Întrucât, prin a treia întrebare, Finanzgericht des Saarlandes cere Curții să se pronunțe dacă „articolul 95 primul și al treilea paragraf din Tratatul CEE, coroborat cu articolele 12 sau 13 din acesta, produce ... efecte directe și creează ... drepturi individuale pentru particulari de care instanțele naționale trebuie să țină seama”;

întrucât această întrebare a fost adresată numai în cazul unui răspuns negativ al Curții la primele două întrebări, nu mai este necesar să se dea un răspuns;

întrucât este, totuși, necesar să se precizeze că articolele 12 și 13, pe de o parte, și articolul 95 din tratat, pe de altă parte, nu se aplică conexas unele și aceleași spețe,

întrucât taxele cu efect echivalent drepturilor vamale, pe de o parte, și impozitele interne, pe de altă parte, se supun unor regimuri diferite;

întrucât este necesar să se observe, în acest sens, că o taxă care are drept scop compensarea efectelor unui impozit intern preia caracterul intern al impozitului al cărui efect vizează să-l compenseze.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Întrucât cheltuielile efectuate de către Guvernul Regatului Țărilor de Jos, de către Comisia Comunității Economice Europene și de către Guvernul Republicii Federale Germania și Guvernul Regatului Belgiei, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

întrucât procedura are, în raport cu părțile din cauza pendinte în fața Finanzgericht des Saarlandes, un caracter incidental în fața acestei instanțe și întrucât este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată;

pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului raportor;

după ascultarea observațiilor reclamantei din acțiunea principală, ale Comisiei Comunității Economice Europene și ale Guvernului Republicii Federale Germania;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 12, 13, 95 și 97 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA

hotărăște:

1) Articolul 95 primul paragraf produce efecte directe și creează pentru justițiabili drepturi individuale pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze;

2) Având în vedere că articolul 95 al treilea paragraf, primul paragraf nu se aplică dispozițiilor existente la intrarea în vigoare a tratatului decât începând cu cea de-a doua etapă a perioadei de tranziție,

și decide:

Este de competența Finanzgericht des Saarlandes să se pronunțe asupra cheltuielilor de judecată în această cauză.

Întocmită la Luxemburg, 16 iunie 1966.

Hammes

Delvaux

Strauß

Donner

Trabucchi

Lecourt

Monaco

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 16 iunie 1966.

Grefier

Președinte

A. Van Houtte

Ch. L. Hammes